

[Wilhelm]

virksomheder på beskæftigelsen i bedste fald viser sig om 10 år?

I VS nærer vi ingen illusioner om, at socialdemokratiet skulle brænde efter at gennemføre den politik, som kun kan bæres igennem ved hjælp af venstrefløjens. Samtidig er der ingen tvivl om, at masser af menige socialdemokrater både ønsker det og håber det. Det er deres forventninger og deres skuffelser, som har påtvunget regeringen at stramme sine udspil op. Regeringen ser sikkert hellere end gerne et alibi for alligevel at falde tilbage til højreforlig. Vi skal gøre, hvad vi kan for at fråtage den et sådant alibi.

Regeringen står nu i en situation, hvor den er tvunget til at vælge side. Den forsøger stadig at give det udseende af, at der ikke er noget at vælge imellem rent parlamentarisk, men samtidig er det klart, at de krav, som den har været tvunget til at tage op for at undgå, at partiet smuldrer organisatorisk, specielt partiets positioner i fagbevægelsen og boligbevægelsen, umuligt kan indfries ved fortsat samarbejde til højre. For at legitimere et nyt knæfald til højre, som vil indebære udsalg af alle væsentlige krav, vil den fortsat søge at bestride, at der findes andre muligheder. Dette er den ganske simpelt nødt til, når den ikke benytter disse muligheder, for der er ingen tvivl om, at store dele af den socialdemokratiske basis både ønsker og tror, at deres parti ville føre en sådan politik, hvis der bare kunne skabes flertal.

En social boligpolitik, afvikling af ejerprivilegierne, indgreb mod kapitalgevinsterne, stop for udstykning, en kraftig energipolitisk indsats med vægt på besparelser, danske energiressourcer og vedvarende energi, eventuelt med ekspropriation af olien og gassen i Nordsøen, skærpet selskabsskat og afskaffelse af fondsfiduserne, effektiv sikring af de langtidsarbejdslose og bedre offentlig service som led i en størstilet indsats mod arbejdsløsheden. VS deler ikke troen på, at socialdemokratiske regeringer vil benytte disse muligheder. Vi opfatter – og det bygger på kedelige erfaringer – socialdemokratiet som et parti, der lejlighedsvis kan presses i den retning, men hvis generelle politiske ambition går i en anden retning, nemlig i retning af at redde det kapitalistiske system, at modernisere det, at strukturere det, så det bliver mere strømledet og levedygtigt.

Socialdemokratiet kan vel presses til noget andet; men socialdemokratiets grundlæggende ideer tilsiger partiet at søge krisen »overvundet« ved en styrkelse af kapitalen, dvs. ved en overflytning af indkomster fra løn til profit, således som ordføreren netop har bekræftet i dag endnu en gang.

Men socialdemokratiet er her i konflikt med sin egen basis. Ellers havde partiet ikke behøvet at benægte eksistensen af andre muligheder og at lancere myten om et fast flertal for en samlet økonomisk politik. Ud fra vores generelle vurdering og erfaring med socialdemokratiet må vi forvente, at regeringen gennem sommerens overvejelser vil søge at skabe sig et alibi over for sin egen basis for igen at lave forlig til højre, eventuelt udskrive valg, som kan bane vej for et forlig til højre.

Vi er parat til at tage vores vurdering af socialdemokratiet op til nuancering, hvis dette skulle vise sig forkert. Hvad der imidlertid – og jeg vil da gerne sige desværre – er langt mere sandsynligt, er en situation, som burde få mange menige socialdemokrater og for den sags skyld SF og DKP, som grundlæggende har de samme naive forestillinger om socialdemokratiet, til at tage deres vurdering af partiet op til revision. Når socialdemokratiet ikke bare benægter eksistensen af, men vil foretage alle mulige krumspring for at undgå at bruge det flertal, som på papiret og efter menige socialdemokraters opfattelse af deres eget parti findes for en sådan helt anderledes -perspektivrig krisepolitik end den hidtidige, og nægter det alene med den begrundelse, at vi andre ikke vil støtte indkomstpoltikken, som ifølge socialdemokratiets egne medicinmænd tidligst vil have gunstige virkninger om 10 år, så må politisk bevidste, eller rettere klassebevidste socialdemokrater, SFere, DKPere og partiløse ikke længere kunne undgå at stille sig selv det spørgsmål: hvordan harmonerer vore forestillinger om socialdemokratiet egentlig med denne totale afvisning af de eksisterende muligheder for på en række områder at føre en politik for arbejderklassen og imod kapitalen?

Lindinger (EP):

Der er store fordele forbundet med at være et lille bitte parti, bl. a. at man bliver sidst